

ACİL

Yardım

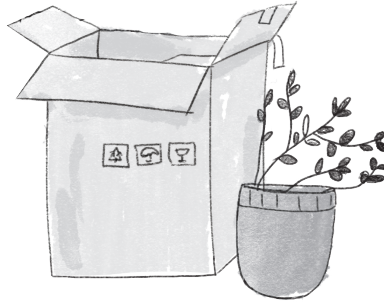
TRENİ

Hüseyin
Keleş

Çizer:
Şükriye
Gürpınar

MACERAM BAŞLIYOR

Haaaaa yooooooooooooo!

Pencereyi açıp tam da böyle avazım çıktığı kadar bağırmak geldi içimden. Ben bağırma-yayım da kim bağırsın? Sonuçta dokuz yıllık mahallemden güle oynaya, sevinçten seke seke ayrılmamı beklemiyordun, değil mi?

Bir saniye, bir saniye... Haklısın, senin de şu anda haberin oldu bu taşınma olayın-dan. Yaklaş da anlatayım neler olup bittiği-ni. Hem biraz dertleşiriz, fena mı olur? Ya-

nına bir de bisküvi alırsan ağzımız tatlanır; dertleşmek kuru kuru gitmiyor.

Şimdi şöyle ki: Babam bir sınıf öğretmeni... Bu da **"ta yin"** denilen meseleyi karşımıza çıkarıyor. Babamın yeni görevlendirmesi yaşadığımız şehirden tam yedi yüz kilometre uzaktaki bir kasabaya yapıldı. İşte bu yüzden **hiiiç** keyfim yok.

Bugün yeni evimize doğru yola çıkacağız. **Gideceğimiz yerin adı, Yardım-zede Kasabası'yı.** Evet, ben de ilk duyduğumda senin gibi tepki verdim: Böyle kasaba adı mı olur? Oluyormuş ama! Adının bir faydasını görsek bari! Taşınmak kolay iş değil. Yardım lazım. Kedimiz hariç herkes stresli. Hele annem...

"İsmetttttt! Toparlandın mı?"

Doğru duydun -affedersin okudun- seslenen annemdi. Ve evet, İsmet benim. Biraz geç oldu ama hadi tanışalım, benim adım İsmet! Mahalledekiler bana **"İnce İsmet"** der ama bu benzetme, kibarlığımdan falan

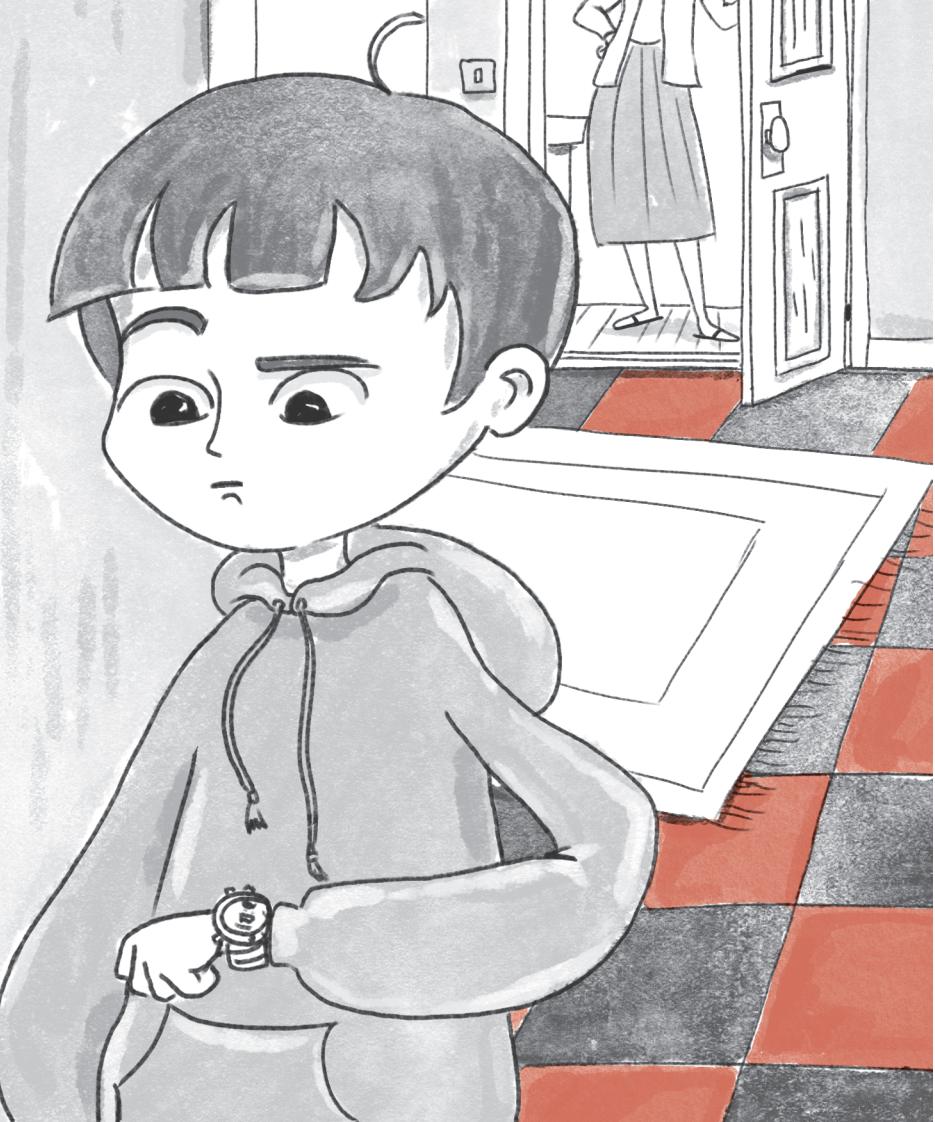

değil, kemiklerim sayılacak kadar zayıf olduğumdan...

Bugün, doğup bu yaşa yani dokuz yaşına kadar geldiğim mahallemden ayrılıyor. Bir sürü anıyı, arkadaşlarımı, birbirinden neşeli komşularımızı, evimizin önündeki çınar ağacını, mahallemizin köpeği uyuşuk Dırdır'ı, her bayram çocuklara leziz ikramlarda bulunan süper bakkalımız Naci abiyi ve belediyenin bir türlü içini doldurmadığı mahallenin tam ortasındaki o çukuru arkamızda bırakacağız.

Uzun yıllar o çukura düşmeyerek büyük bir başarıya imza attığımı da belirtmeden geçemeyeceğim. Bu konuda kendime has bir yürüme stili bile geliştirmiştim: **"Çukurdan Kaçış Adımları!"** Uzun denemeler sonucu geliştirdiğim bu yürüme stili-
nin patentini alma hayalleri de taşınmayla birlikte suya düştü hâliyle! Kim bilir, belki bizim evimize taşınacak ailenin çocuğu benim bıraktığım yerden devam eder de çukura düşmeme başarısını sürdürür.

İSMEET!

“İsmeeeeettt!”

Ah, yine annem... Onun en büyük hobisi, sekiz dakikada bir arka odadan bana seslenip verdiği görevleri kontrol etmektir. Sanki beyninde, tam sekiz dakikaya ayarlanmış bir **“İsmet’e Seslen Alarmı”** var.

“Yaptım anneee!”

“Neyiii?”

“İşte ne görev verdiysen... Hepsini hallettim.”

Bizim evde görev tamamlama konuşmaları ille de mesafeli olmak zorundadır; arada en az iki oda bulunmalıdır. Hatta geçen hafta, verdiği bir görevin sonucunu sormak için beni diğer odaya yolladı. Gerekeceği de şuydu: Yüz yüze olunca o havaya giremiyormuş. Ne yapalım, bizim de anlaşma yöntemimiz bu.

Yola çıkma vakti nihayet gelip çatmıştı. Eşyalarımızı upuzun bir tıra yükledikten

sonra ben, ikiz kardeşim Buket, annem Sadet, babam Hidayet ve ailemizin beşinci üyesi kedimiz Emanet, hep birlikte arabamıza binip Yardımzede Kasabası'nın yolunu tuttuk.

Emanet mi? Evet, ilginç bir isim olduğunu kabul ediyorum. Bir komşumuz başka bir şehre taşınmak zorunda kalınca kedisini bize emanet etmişti. Taşınma telaşı bittikten sonra gelip alacağını söylemişti. Ne var ki bir daha ses seda çıkmadı. Normalde adı Tombi ama bize emanet edildiği ve sahibi de gelip onu geri almadığı için adını Emanet olarak değiştirdik. Hem bizim isimlerimizle de uyumlu oldu, ne var yani?

Evet, ne diyordum? Babam, ailemizin yeni yaşantısı için gaz pedalına hafifçe bastı. Uzun yolculukları çok severim ama bu kez farklıydı. Biricik mahalleme son kez bakıyordum. Babam bilerek mahalleden çıkana kadar çok yavaş sürdü arabayı. Ne

de olsa hepimiz son kez anılarımızla veda-
laşıyorduk.

İkizim Buket'in gözlerinin dolduğunu çok net bir şekilde gördüm. Hoş, benim de durumum farklı değildi. Arkadaşlarla toplandığımız meydanı görünce oynadığımız oyunlar bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Burada bir araya geldiğimizde sanki ömür boyu çocuk kalacağımızı ve mahallemizden hiçbir şekilde ayrılmayacağımızı düşünüyordum. **Sanki bir rüyanın sonuna gelmiştik. Artık hayallerimin, kuracağım düşlerin yeni adresi Yardımzede Kasabası'ydı.** İçimdeki o çok konuşkan ses, bu yeni maceranın pek de sakın geçmeyeceğini fısıldıyordu.

"Meavvviyyuu!"

Durun, hemen size tercüme edeyim. Bu, kedimiz Emanet'in "Benlik bir sorun yok." deyişi. Onu bırakan ailesini bir kez olsun aramadı. Gerçi istese de arayamaz,

telefonla konuşamıyor sonuçta. Ama her türlü yeniliğe bizden daha fazla açık olduğu kesin. Ona yatacak sıcak bir yer verin yeter. Bakalım biz, bu yeni hayata alışabilecek miyiz?

